

2018. június – XVI. évfolyam 3. szám

A szegedi piaristák lapja

PIÁR FUTÁR

FOLYT. KÖV.

Vakáció! Micsoda bűvös szó! Vége a tanításnak, itt a szabadság! És te mire használod fel szabadságodat? Egyedül vagy az élet kormányrúdjánál! Igen, és éppen azért még inkább légy ura gondolataidnak, vágyaidnak, cselekedeteidnek! Az üdülésben, barátkozásban is csak azt válaszd, ami fölemel! Csak ott állapodj meg, ahol az örömek is tiszták számodra! Ne engedd magad másnak hálójába keríteni! Légy a magad irányítója! Indulj ennek a szünetnek vasakarral, megőrizve mindig a leglényegesebbet: a barátságot Krisztussal!

JÉZUS

Nem biztos, hogy az
ELTÉVEDÉS
legjobb ellenszere a
HELYBEN
MARADÁS

HOGY MILYEN TANÁROKAT SZERETEK?

- Óráról elkésős, pontosságot elvárós
- Helyettesítő, hozzánemértős
- Doktoranduszos, tökjófejes
- Utolsó vizsgán mindenkit kettessel átrugdalós
- SZTK szemüvegkeretes, halkán beszélős
- Báránylelkű, rendét tartani nem tudós
- Első tízpercben viccetmesélős
- 60 oldalból 80-at visszakérős, részletekbe belemerülő
- Óránmobilozó, elnézéstnemkérős
- Órárabemjövős, hirtelen megbetegedős
- Alszigorús, ellenőrzőt mindig elvevős, de sohabemirős

De a legjobb lenne a normális. Szerintem...

TÁJÉKOZTATÓ
a 2018/2019-es tanév kezdéséről
és az év eleji teendőkről**Tankönyvvásárlás:** augusztus 28-30. 9-15 óráig.

A kollégisták az érvnyitó előtt 16 óráig, valamint az első tanítási napon vehetik át tankönyveiket.

A fizetős tanulók a tankönyvekkel együtt kapják meg a számlát, amit **szeptember 15-ig** kell rendezniük (készpénz, utalvány, átutalás).**Pótvizsga, osztályozó vizsga:** 2018. augusztus 27. hétfő 9:00Tanérvnyitó **Veni Sancte** szentmise: 2018. szeptember 2. vasárnap 16:30

Gyülekező az osztálytermekben 16:15-ig, ünneplőben!

A tanérvnyitó után 18 órától minden osztálynak **szülői értekezletet** tartunk!

Kollégistákra vonatkozó tájékoztatás:

Az „első” kollégisták (7.A, 9.B és 9.C. ill. az újonnan érkező felsőbb évesek) 15:00-ig érkezzenek meg, szüleiknek 15:30-kor tájékoztatót tartunk a fizika előadóban.

A nem első éves kollégistáknak 15:30-ig kell megérkezni.

Az **első tanítási nap:** 2018. szeptember 3. hétfő**Étkezés:** Az új menzarendszer beindulásának köszönhetően az étkezés, rendelés/fizetés rugalmasabbá vált. Akinek nincs kedvezménye, és regisztrált az online rendszerben, tud rendelni, és bankkártyával fizetni, amikor a szeptemberi naptár a felületen éles (várhatóan augusztus 20.). Akinek gyermeke normatív kedvezményre jogosult, kérjük, hogy jelezze e-mailben az etkezés@szepi.hu címen. Írja meg a diák nevét, és hogy milyen kedvezményre jogosult szeptembertől!

Ennek határideje augusztus 20. Ezt követően felvisszük a rendszerbe a kedvezményeket, és ahogyan a naptár a felületen éles, lehet online rendelni/fizetni. Kérem, az online felületen tekintsen rá a kedvezményre, és akkor rendeljen, ha már aktualizálva látja! A kedvezményes étkezéshez szükséges nyilatkozat letölthető az iskola honlapjáról, amit a tankönyvvásárlás napján kérünk behozni a gazdasági irodába! Aki készpénzben tud csak fizetni, az online megrendelést készpénzes fizetéssel zárja, és az összeget be tudja fizetni a gazdasági irodában.

A kollégistákra is a fentiek vonatkoznak. A fizetésnél fontos, hogy legkésőbb a tanév első napja előtti munkanapon reggel 9 óráig ki legyen fizetve az étkezés, mert csak akkor tud a diák étkezni a tanév első napján.

Jusztinné Nedelkovic Aliz igazgató

10 tipp, hogyan (ne) készülj a szóbeli érettségire

A hatév folyamatos képzésben résztvevők még hetedikben tanulták a hírhedt tanulásmódszertan nevű tárgyat, amely megpróbált minket felkészíteni az ismeretszerzésre, gondolkodásra – gyakran kevés sikerrel. Most jóval kötetlenebb formában pár tippet adok az „érettségi-örület” utolsó összetevőjéhez.**1. Hagyj rá időt!**

Erre nem lesz elég egy éjszaka, se egy hétvége, főleg, ha emelt szinten is teszel vizsgát. A tantárgyankénti 20 tétel külön-külön nem tűnhet soknak, de egyben az lesz. Így a rendelkezésre álló egy hónapot célszerű beosztani az alapján, hogy melyik tárgy könnyebb és melyik nehezebb.

2. Használd a legális puskát!

Törinél a források, az atlasz (középszinten), matekhoz képlettár, magyarnál az irodalmi atlasz segíthet azoknak, akik tudják, hogy ezeket eszik-e vagy isszák.

3. Dolgozd ki a tételt!

Az interneten különböző portálokon megtalálható bizonytalan forrású kidolgozott tételek félrevezetőek tudnak lenni. Nem szégyen tehát tankönyvet használni, akár böngészés jelleggel is.

4. Ne tanulj egész nap!

Ezt nem kell részletezni, legyél büszke magadra, ha már elolvasol egy ültő helyben 2 tételt. Senki sem tud 10-12 órát kotlani fölötte.

5. Nyomtasd ki/írd le a tételeket többször!

A WC-n ülve vagy a kádban fekvé is lehet tanulni. Csak a multitaskingból ne legyen multiscrewing...

6. Kérj segítséget a sorstársaidtól!

A leckemásolás mostantól tételmásolássá alakul. Vagy egyszerűen csak kérd el az egészet, és nem kell másolni semmit sem!

7. Szervezzetek tanulókört!

Ha mázlitok van, akkor a tanár tart ilyen, amire érdemes bemenni, mert középszinten előtte fogsz felelni, és elmondja, mit is kérhet pontosan. Vagy ha nincs ilyen lehetőség, akkor a TIK-be vagy a piáros könyvtárban egyszerűen lehet ilyen összehozni, ahol aztán minden lesz, csak tanulás nem...

8. Panaszkodj arról, hogy mennyit kéne tanulni!

Ez jobban nyugtat, mint a Xanax, anyának/apának vagy tesónak mondd, hogy még 35 tétel és 53 oldal van hátra, és egyből jobban fogod érezni magadat, hogy ezt elmondtad, mert így ők osztoznak a te „szenvedésedben”.

9. Készülj fel arra, hogy ennél csak rosszabb jön!

Ha továbbtanulsz, akkor ennél több és nehezebb jön majd szembe. A vizsgaidőszak vagy az állásinterjúk nehezebbek és fontosabbak az érettséginél.

10. Ne félj tőle!

Ezt mondják a már végzetek, és ez így van tényleg. Csak magadnak teszed nehezebbé, ha túlparázod az egészet. Ha már eljutottál a célegyenesbe, a kockás zászlón átmenni gyerekjáték lesz.

Boga Szabolcs
egyetemista öregdiákunk**IMPRESSZÓ** PIÁR FUTÁR A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztinné Nedelkovic Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovariant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

Gaudeamus igitur

A Pál utcai piaristák

Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató nő ballagáson elhangzott beszédének szerkesztett változatát olvashatják.

Kedves Ballagó Diákok!
Nem rég felhangzott számotokra ebben az iskolában az utolsó csengőszó. Ezzel végleg lezárult a szegedi piarista gimnáziumnak egy korszaka – ma elbúcsúztatjuk az utolsó fiúosztályunkat.

Elballagtok az iskolából. Nem elmentek, nem kivonultok, ballagtok. Lassan, komótosan bandukoltatok végig az iskolán, időt hagyva, hogy az emlékek rátok találjanak. Életkönyvetek e fejezetében a hat és négy éveitek története elevenedik meg a lapokon. Szamárfüles, zsírfoltos, margójegyzetekkel teli fejezet. Van, ahol magától kinyílik már, egy arc mosolyog rád, és vannak lapok, amelyeket örülünk, hogy összeragasztott a táskába

kiömlő kakaó. A következő oldalon pedig már egy új fejezet vár, egyelőre üres lapokkal.

Az iskolaévek sok feladatot, küzdést adtak, mégis itthon voltak, a közösség biztonságát, erőt adott a mindennapokban, sok helyzeten a mindennapi rutin segítette át, kényelmesen ellavírozva. Most menni kell, most a legkényelmesebbeknek is meg kell mozdulniuk. Elóttetek az új emberekkel, az ismeretlennel való találkozás a kihívása.

Múlt hétvégén a szerenádon meghatódottan hallgattam az énekeiteket. Köztük *A Pál utcai fiúk* musicalből a *Mi vagyunk a grund slágerét*. Milyen más volt így hallgatni, hogy a mi diákja-

ink énekeltek! A regény a „nemszeretem kötelező olvasmány” státuszából új szintre került, értelmet nyert. Egy bandaregény, ami rólunk szól, vén fejjel megtaláljuk benne magunkat. A grund az, ahol otthon vagyunk, ahol szükség van ránk. Egy iskola, ami hitet, tudást, közösséget adott. Grund – ami a miénk.

Kedves Szülők, kedves Édesanyák!
Összeszámolták-e, hogy hány szendvicset készítettek az iskolás évek alatt? Hányszor hozták-vitték a csimotákat iskolába, úszásra, kirándulásra? Hányszor hozták a gyerek után az otthon maradt tornacuccot, tízórait, aláírandó papírokat? A mamahotel és papataxi teljes gőzzel üzemelt éveken keresztül. Hihetetlennek tűnik, az évek elrepültek, felnőttek a gyerekek, lassan meg kell tanulnunk elengedni őket. Bízni abban, hogy a ballagó tarisznyát szülők és tanárok együtt, közösen megpakoltuk minden szükséges útravalóval. Köszönet a gondoskodásért! És itt szeretnék köszönetet mondani az osztályfőnököknek is, akik végigkísérték a diákjaikat a piarista éveken.

Tanári munkánk során mi tudtunk lenni a szőlőművesek és ti a szőlővesszők. Mi a dolga a szőlőművesnek? Gondozás, ápolás, de a szép növekedés, a bő termés érdekében sokszor a metszés is. Visszavágni, hogy még jobban hajtsjon, még szebb legyen, s majd egyszer gyümölcsöt hozzon.

A tanvénytől arra hívtalak benneteket, hogy megvalósítsatok a titkos küldetésetek, amit csak ti és Isten ismertek. Akkor erre hívtalak, most Jézus szavaival küldelek tovább benneteket: „Arra rendelvelek benneteket, hogy elmenjete, gyümölcsöt teremjete...”

Kalazanci Szent József áldjon meg és kísérjen benneteket utatokon!

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

A lexikális tudás elszáll, a tapasztalat megmarad

Kuna Áron és Szegfű András egy párbeszédben értékelte az itt töltött 6 évet. A 12. A ballagási búcsúbeszédét olvashatják.

„Szinte nincs is olyan, hogy megfellebbezhetetlen igazság, csak a megrögzött ragaszkodásunk a saját verzióinkhoz az események értelmezésében.” (Eleanor Moran)

- De hogy jön ez ide?
- Hát nem tudom. Így szokták kezdeni, nem?
- Szerintem jobban idevág Papp tanár úr egykori Gandalf idézete, mi szerint: ITT ÚGYSE JÖSSZ ÁT!
- Miért, nem jöttünk át?
- Éppencsak 16-an kerültek el a jelenleg 20 fős osztályunkból.
- De mi itt vagyunk.
- De még nincs vége.
- Akkor hát kezdjük...
- Tudtommal most végzünk.
- Eleinte meglehetősen lapos volt az iskola.
- Mellesleg a koedukálás meghozta az izgalmat.
- Próbátételeink ellenére rendíthetetlenül haladtunk a kijelölt síneken.
- Lehet, hogy néha egy kis homok is került a gépezetbe.
- Osztályunk mégis egy kiváló zenekart, egy lelkes...
- ...mondjuk kifogásolható...
- ...focicsapatot, rengeteg zsenit,...
- ...akik rejtve maradtak,
- ...szóval egy nagyon jó közösséget nevelt ki.
- Hmmm, ez mondjuk igaz.
- Mi az, egy unitárius, egy ortodox, egy református, egy zsidó egy katolikus meg egy ateista lelkesen összegyűlik imádkozni?
- Szóval... Na de vasárnap kora reggel, lelkesen?
- Ilyenkor keményen kitartva állunk a hitben, mint szeretett templomunk.
- Mondjuk hat év alatt egyes órák unalma is megedzette azt a templomot. Hat évet vett el ezen iskola az életünkből, napról napra feladatokkal halmoztak el. És mit adtak nekünk mind ezért cserébe a piaristák?
- Hitet és tudást.
- Mit?
- Hitet és tudást
- Igaz, azt ők adták nekünk, de ezen kívül még mit adtak nekünk a piaristák?
- Értékrendet, életre nevelést, közösséget, kritikus gondolkodást.
- Ezt azért megkérdőjelezném.

– Az iskola nem egy tanára megfeszülve dolgozott, hogy belőlünk emberebb embert, magyarabb magyart nevelve felelős polgárokká váljunk.

- A cél megvalósításának sokféle módja akadt, melyek közül különbözőképpen reagáltunk Tözsér tanár úr szívkitépős fenyegetéseire,
- Papp Attila tanár úr becézgetéseire,
- Újhelyi tanár úr napocska matricáira,
- És a rengeteg friss élményre, amelyek egy új világ kapuit nyitottak meg előttünk. Idővel hozzászoktunk a sajátos rendszer-

hez és neveléshez. A gyengék kikoptak, megmaradt az elit.

– Ez a kemény mag a közös élmények és impulzusok megélése által lett az egymástól különálló személyek halmozából egy új, egy közös egységgé. De ne gondolja senki, hogy mi nem vettük ki a részünk a történetből. Közösségünk rengeteg új rítust épített ki. A szeretet kifejezésének számtalan módját magas szintre fejlesztettük. Sok mindenkinek összeszorul a szíve, ha meghallja a sufni vagy a metán kifejezéseket, és mindannyian ápoljuk Cuci, a rózsaszín plüsspóni osztálykabala kultuszát, valamint az osztályteremben történő piknikezést, amelynek Dávid évek óta mosatlan pokróca adott teret.

– Éveink során egyre több dologban megéltük a krisztusi közösségben történő megosztozást. Ebbe tartoznak a szendvicsek, üdítőitalok, hálószákok és

olykor a tusolófülkék is.

– Hiszem, hogy ezek a kívülállóknak talán furcsa, de számunkra teljesen természetessé vált szokások egy szoros köteléket képeznek, amely sokunk közt talán egész életünk folyamán időtálló lesz.

– De mégis mivel lettünk többek azzal, hogy az utóbbi hat évet itt töltöttük el? Első ránézésre semmivel, hacsak nem piarista nyakkendőben feszítünk, azonban ha hallgatunk a kis herceg rókájának szavára, és szívvel is mögé nézünk a dolgoknak, már nincs kétség, hogy bizony olyan dolgokat viszünk magunkkal innen, ami egyértelművé teszi hovatarozásunk. Bár a szolást valószínűleg nem így ismerik, úgy gondolom, értik mire célzok, mikor állítom: A lexikális tudás elszáll, a tapasztalat megmarad. Márpedig mi tapasztaltunk, azt nyugodt szívvel kijelenthetem. – Megtapasztaltuk, mit jelent részese lenni egy több száz éves múlttal rendelkező közösségnek, megtapasztaltuk, mit jelent

vállalni a felelősséget tetteink után, és megtapasztaltuk, milyen egy lehetőségekkel teli asztal előtt állni.

– Most, hogy mindenki szándéka szerint kiválogatta a megterített asztalról a jussát, büszkén, mégis alázattal, vidáman, mégis fájó szívvel búcsúzunk az utolsó fiú osztály, X orvos, – x közgazdász...

– ...meg én.

– Ezúton szeretnénk köszönetet mondani ennek a csodálatos közösségnek, amelynek hatására az élet számtalan terén hatalmas fejlődésben részesültünk.

– Beszédünket egy idevágó latin idézettel záránk:

– Natura urget.

Maradtál volna otthon sorozatot nézni

A 12. B Ökrös Cintia szavaival búcsúzott az iskolától, a tanároktól, a diáktársaktól és az elmúlt négy évtől.

Különleges és egyben meghatározó 4 évet töltöttünk el közösen ezen iskola falai közt.

2014 szeptemberében Zsova tanár úr vett minket a szárnyai alá, mint első, lányos osztályát. Vajon ezért nyertük meg a tavalyi főzőversenyt? Ez bizony örök rejtély marad...

Osztályfőnökünk mindent megtett értünk, mindig ott volt nekünk, akár egy igazi őrangyal. Köszönjük szépen az elmúlt évek munkáját, és azt, hogy soha nem adta fel, mindig bizalommal fordult hozzánk!

Pár éve, még zseni titán korunkban szinte minden magyarórán volt szerencsénk hallani tőle ezt a két, mára már szállóigévé vált mondatot: „Minek gyütté ide? Maradtál volna otthon sorozatot nézni.”

Néha még a kicsi vacak kettesnek is úgy tudunk örülni, mint vak tyúk, mikor magra talál. Igaz, néhanapján sikerült egy-egy derék hármast is összehozni. Kabal tanár úr biológia óráin arra is ráeszméltünk, hogy a hajstílusoknak milyen nagy szerepük van a becenévadásban... Emiatt volt köztünk Cirifischio, meg sisakos kazuár is.

„Maga mit meztelenkedik itt” felkiáltással vezettük be sokszor a kémiaórákat. Ilyen alkalmakkor jegyeztük meg egy életre, hogy a nem megfelelő ruházat – mint például a haspólo – olyan nem kívánatos büntetéssel jár, hogy a tanár kísérletnyomokkal és szagokkal átitatott köpenyét kell magunkon aszalni egész órán.

Földrajzból megtanultuk, hogy a tó az nem négy oldalról körbevett vizes gödör. Azt is a fejünkbe verték, hogy Kuba

legfontosabb természetett növénye nem a szivar. Dolgozatokba írt mentális tűzijátékainkat elég sűrűn viszontláttuk a suliórszág aranyköpek rovatában.

Biológiaórákon szerzett ismeret-im fényében bátran kijelenthetem, hogy a természetes szelekció során fennmaradt, legfejlettebb és egészen életképes egyedek csoportjává avanszáldottunk az elmúlt 4 év alatt.

Magyarrá fordítva osztályunk egy átjáróházként üzemelt, ahol rengeteg érdekes arc megfordult, és csak a 22 fős kemény mag maradt.

Két német cserediák is osztályközösségünk része volt az idők folyamán. A mindennapok nehézségei közepette a felelés alól felmentést nyújtó „minden nemzet a maga nyelvén lett tudós, de idegenen sohasem” kijelentés olykor életmentőnek bizonyult.

Az alatt a cirka 40 hónap alatt, amit eltöltöttünk itt, szinte mindegyik versenyen sikeresen megmutattuk tudásunkat. Sportosoknak nem mondhattuk magunkat, de azért a házbajnokságokon bemutatkoztunk mint a rózsaszín pólós csapat. Megjelenésükkor már mindenki egyből tudta, hogy mellettünk bizony fűtéssel nem kell bajlódni, hisz úgylis felmelegítjük a tornatermet...

Végzősként visszatekintve az üllési lelki gyakorlat volt az egyik legembert próbálóbb pillanatunk. A bogaras házban eltöltött éjszaka alatt a steklámpa használatát mesterire fejlesztettük. Emellett a csempepalotára hajzó szoba hősugárzóval való felfűtését zsigeri zsenik módján orvosoltuk.

Zseni korunktól kezdve napjainkig nagyjából 54 tanár okosított bennünket szívüket-lelküket beleadva. Ők a tananyag átadása mellett már a kezdetektől törekedtek az életre tanítani minket több-kevesebb sikerrel. Hálásak vagyunk nekik munkájukért és azért, hogy néha szüleink helyett is azokká a fiatal felnőttekké neveltek bennünket, akik most vagyunk. Nyomon követték, ahogy 4 év alatt felnőttünk, megkomolyod-

tunk. Nem adták fel, együtt küzdöttek velünk a végsőkig. A legnagyobb megmérettetés viszont még csak ezután vár ránk, az érettségi.

Reméljük, mindannyian sikerrel vesszük az akadályokat.

Diáktársainknak üzenjük, hogy nem kell félni az érettségi-től, úgyszempillantás alatt elérkezik. A viccet félretéve a kulcs a folyamatos készülésben rejlik, és abban, hogy élvezzék ki azt a kis időt, amíg a gimnázium oltalmazó és nagyvilágtól védő falai közt lehetnek.

Köszönjük szüleinknek, hogy szomorú és vidám pillanatainkban egyaránt mellettünk voltak és együtt sírtak, nevettek velünk. Hálásak vagyunk nekik is, hogy annyi éven át terelgettek bennünket, és tanácsaikkal segítettek kikövegni az előtünk álló utat, mely néha eléggé rögös volt.

Végül beszédem egy Aranyosi Ervin-idézettel zárom:

Boldog az ember, akinek célja van.
A „szerencsétlen” meg toporog céltalan.
Helyét e földön sehogy sem lelé.
Tűzz hát ki mindig célt magad elé.

Sose félj attól: túl nagy, amire vágysz.
A hegycsúcs messze, de mikor nekivágysz,
minden lépéssel egyre közelebb...
ha van egy célod, már van egy mágnésed.

Sarkaljon mindig ötlet, gondolat,
higgy önmagadban, sose hagyd el magad!
Amíg a célod szemed előtt lebeg,
legyőzni téged sehogyan sem lehet.

Most, mikor ugyanúgy, mint mindig, legfőbb ideje, hogy... , utoljára elköszönjünk: Laudetur Jesus Christus!

Apró hétköznapi csodák

A 11. osztályosok idén is elbúcsúztatták a ballagókat. Most ennek a beszédnek a szerkesztett változatát olvashatják.

A gimnázium hosszú út az ember életében. Ez a néhány év életek legmeghatározóbb időszaka volt, s oly hamar eltelt. Hiszen első közös emlékeitek éppen itt kezdődtek, kinek 6, kinek 4 éve. Megemlíthetném a táncházakat, a házi bajnokságokat vagy a lelki gyakorlatokat, mégis azt sejttem, hogy nektek korántsem ezek jelentették a legtöbbet. Sokkal inkább az apró hétköznapi élmények, a sok szórakozás, bolondozás, és az az idő, amit együtt töltöttetek.

Ott van a bűfében álló hosszú sor ignorálása, a ta-

nári asztal maradványaitól való könnyes búcsúzás, az alufóliagalacsinnal vívott csaták emléke. Titeket még azok a szomszédok is meg fognak emlegetni, akik füldugóval vészték át a tanári szerenád éjszakáját. Végül nektek köszönhetjük azt a DÖK-elnököt, aki az iskola történetében először segített megrendezni a mindannyiunk számára nyitott diákbált.

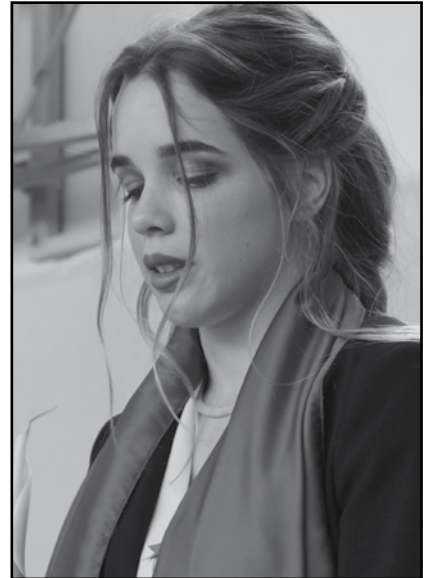
Lássuk be, nem is volt olyan rossz ez a piarista gimnázium. Nevelődéseitek során oly becses eszméket kaptatok, melyek egy életen át fognak kísérni titeket. Tanulataitok leleményességét, hiszen a fakultációk nem várnak a kényelmesen étkező diákokra. Megtanultátok a szelektív gyűjtés, és a szelektív hallás minden erényét.

Az a sok barátság és kapcsolat, amit kiépítettetek az alsókkal, tanáraitokkal és leginkább egymással, mint megannyi gyöngysor fog benneteket összefűzni és elkísérni egész életeitek során.

A gimnáziumi évek hirtelen, már-már észrevétlenül fogytak el. Jövő héten kezdődnek az írásbeli vizsgák, aztán pedig a szóbelik, és el tudom képzelni, hogy a jövő megpróbáltatásai, a „hogyan tovább” kérdése nyomozható lehet számotokra. Hadd bátorítsalak titeket Ottlik Géza iskolás szavaival: „Az az egy, vagy legfeljebb két legfontosabb, ami nélkül nem lenne élete az embernek, végül mégis sikerül. Csak úgy mellesleg, természetesen. Hálára sem tart igényt a sors. Később már nem is izgultam ilyesmire; tudtam, hogy ami alapfeltétel, azért fölösleges aggodalmaskodni, ott nincs ellenem világi hatalom.”

Kedves ballagó Diáktársak! Bár magatok mögött hagyjátok ezt az iskolát, soha ne feledjétek, hogy a lelketek mélyén mindig diákok maradtok, nemes, küzdő, szabadlelkű diákok, s ami a legfontosabb: piarista diákok.

Dogan Mária, 11. B

Az osztály kirándul. Á, sok!

A TERMÁLTÓL A BOGRÁCSON ÁT A RETRÓIG

Május 7-én reggel a Tesco parkolójából indult a buszunk Gyulára, ami egy újszerű, 50 fős Mercedes busz volt. Miután 8 óra körül bepakoltuk a bőröndjeinket, és alaposan elbúcsúztunk a szüleinktől, elfoglaltuk a helyeinket. A busz éppen elég tágas volt ahhoz, hogy kettő ülést is birtokba vegyék egymagam.

Gyulán a Thermal Campingben kőházakban szálltunk meg, egy házikóban 5-en voltunk. Szerintem ez egy nagyon nagy pozitívum volt a lelki gyakorlatokhoz képest, ahol 17-en voltunk egy légtérben.

Az első napon felültünk Thomasra, azaz a gyulai dottóra. Ezzel körbeutaztuk közel 1 óra alatt (szinte) egész Gyulát, még a Százéves cukrászdát is láttuk, majd miután leszálltunk a kivonatrol, egyenest el is indultunk oda fagyizni.

Amint végeztünk a cukrászdával egy óriási döntést kellett hoznunk, amelyben két lehetőség közül választhattunk.

1. Visszamegyünk a szállásra segíteni a bográcsos elkészítésében
2. Elmegyünk a Gyulai Várfürdőbe

A 2. lehetőség mellett döntöttem, és elmentem a fürdőbe. A belépő egy picit drágább volt, mint amire számítottam, de megérte az árát.

Este a szálláson bográcsost főztünk, majd második fogásnak (egy páran) nutellás kenyeret ettünk. Amikor már besötétedett, táborfüzet is raktunk.

Másnap reggel már 8 előtt felébredtünk, majd finom péksütitet reggeliztünk. Amint végeztünk a reggelivel, útnak is indultunk. Első állomásunk a Kézműves Cukrászda volt, ahol fagyizhattunk. Majd 11 óráig ismét kettő csoportra bomlottunk:

1. csoport ment a Gyulai Tájvízházba
2. csoport pedig a gyulai Retro Múzeumba

Itt is a 2. csoporttal voltam, azaz a Retro kiállítást néztem meg. Nagyon érdekes és elgondolkodtató volt, mert egy csomó olyan játékot és tárgyat felismertem, ami a mamámnál még most is napi szintű használatban van, és itt pedig már ki van állítva, mint egy muzeális darab.

A délutáni program a Gellény Birtokra való ellátogatás volt, ahol egy kalandparkban próbálhattuk ki kitartásunkat. A legtöbben egy tó felett is átsikolttak, hogy célba érjenek a másik parton.

A legutolsó napon eléggé sűrű volt a program, így a gyulai várba kevesebb, mint

fél óra jutott, így a tetejére fel sem tudtunk menni. Voltunk még az Almásy-kastélyban is a vár mellett, de az egy picit hosszabb volt és (számomra) picit unalmasabb is.

A harmadik építmény, amit megnéztünk indulás előtt, az a szabadkigyósi kastély volt. Ez már sokkal jobban tetszett nekem, mint az Almásy, mert még csak félig volt restaurálva, és ezáltal rengeteg eredeti bútor, csillár, ajtó maradt meg. Ami még jobban megdöbbentett, hogy pincén keresztül fűtötték régen, így gyakorlatilag padló- és falfűtéssel volt felszerelve egy több száz éves kastély.

A kastély látogatása után indultunk is haza Szegedre, majd egy ismételt kétórás hosszú út árán már találkozhattunk is a szüleinkkel.

Ez az osztálykirándulás volt életem legjobb és egyben legérdekesebb iskolai kirándulása.

Hidegkuti Ádám, 7. A

„SZEGÉNY MARCI NEM SOKAT LÁTOTT”

A 9. A-ban az idei tanévben nem teljesen úgy zajlott az osztálykirándulás szervezése, mint ahogy eddig megszokhattuk. Most úgy mond „interaktív” volt. Ugyanis mi szerkesztettük meg a menetét. Személy szerint a Cyberjump trambulinpark látogatásának megtervezését kaptam feladatul.

Az utazás viszonylag jól telt. Ugyan vonattal utaztunk, de legalább ingyenesen. (Ez elég sokat számított, mivel abszolút drága helyekre mentünk.) Amint megérkeztünk Budapestre, útnak indultunk egy rendházba, ahol letehetjük a cuccainkat. Ezután nekivágtunk a nagy Budapestnek, hogy időben odaérjünk a Cyberjumpba, ahol találkoztunk a 11. C tanulóival is. Ez az élmény felejthetetlen volt.

Ezután megtekinthettük a Body Kiállítást, ami nagyon realiztikus és nyers volt. Az este nagyon jól telt, sokat beszélgettünk és nevettünk.

Másnap a Terror Házában töltöttük a délelőttöt. Elképesztően átélhető és korhű volt. Szerintem az egyik valaha volt legjobb kiállítás. A legdurvább az én véleményem szerint a korabeli börtön volt. Minden zárkában a koncepciók perек áldozataivá vált emberek ijedt portréi voltak láthatók. Az egész nagyon megrázó és szomorú volt.

Ezután az Aquaworld felé vettük az irányt. Ott jókat beszélgettünk, csúszdázunk, fürödtünk és labdázunk. Aznap este is szokásosan remekül szórakoztunk.

Másnap összepakoltunk a kis takaros és otthonos szállásunkon és a budapesti szaléziak központja felé indultunk el. Itt nagyon kellemes volt a légkör, és nagyon kedvesek voltak velünk.

Innen buborékfocizni mentünk, ami nagyon-nagyon jó buli volt, lökdöshetted a másikat, ahogy kedved tartotta, semmi baja nem lett (akár buborék nélkül is). Azonban volt egy buborék, ami Gera Marci osztálytársamnak jutott, melyben úgy felgyülemlt a sokéves kosz és sanyarúság, hogy az már szinte barna lett. Nos így szegény Marci nem sokat látott, addig futott össze-vissza, amíg valami (ember vagy fal) meg nem állította.

Az itt töltött három év alatt ez volt a legjobb osztálykirándulásunk és a legjobb közösségi programunk is egyben. Ezt szeretném megköszönni az osztály nevében Keszeli Sándor osztályfőnök úrnak és Mészárosné Szabó Tünde tanárnőnek, valamint Horpácsy Márk Donátnak, hogy kibírta rosszulát nélkül a Body kiállítást.

Muhari Márton Manó, 9. A

BICAJTÚRA CSEVAPOZÁSSAL

Április 28-án szombaton biciklitúrára mentünk Dékány tanár úr és öt osztálytársam társaságában - célba véve a törökkanizsai Lala büfét. Reggel 9-kor találkoztunk a Széchenyi téren. Kis késéssel és egy közös fotóval elindultunk Tiszasziget felé a töltesen. Az út mellett láttunk nagyon szép virágzó repceföldeket. Végig szembeszél volt, ezért az első pár órát nehezen bírtuk. Útközben tartottunk néhány kisebb szünetet, hogy tudjunk például inni. Tiszaszigetről (határállomás) gyorsan átértünk az immár szerbiai Gyálára. Viszont Gyáláról Törökkanizsáig az út nagyon hosszúnak tűnt, mert szintén szembeszélünk volt. Egy jó adag csevap, jégkrémzés és pihi után csak úgy gurultunk hazafelé – immár hátszélben. Három után értünk haza boldogan, egy újabb élménnyel gazdagodva.

Schell tamás 9.b

ESTI HÁLAADÁS A KÍNZÓKAMRA UTÁN

Május elején, az érettségi időszak kellős közepén a 9. B Dékány Zoltán tanár úrral és Papp Attila tanár úrral a kalandvagytyól vezérelve Gyulára látogatott egy háromnapos túra keretében.

Mint minden nagy kaland, ez is a

Nagyállomáson kezdődött, ahol szépen, rendezetten elfoglaltuk a helyünket a csak nekünk fenntartott „épphogy-egyben-van” vonatpótló buszon. Ráadásul Papp tanár úr kis híján nem jött velünk, ugyanis teóriánk szerint maga a buszvezető sem tudta, hogy miért állt meg azon a nem hivatalos megállón, ahol fel akart szállni.

Egy viszonylag rövid utazás után végül elértük célunkat, Gyulát, ahol egy rövid séta után megérkeztünk a kollégiumhoz, ahol elfoglaltuk a szállást. Miután mindenki kényelmesen lepakolt és pihent egy kicsit, el is indultunk Békéscsabára, ami a nap első programjának: a mozinak adott otthont. A vetítőteremből kiérve megvacsiztunk, majd úgy döntöttünk, hogy sétálunk egy kicsit a belvárosban. A napot egy esti imával és összegzéssel zártuk le, ahol mindenki elmondhatta, hogy miért hálás és mi volt számára a nap fénypontja.

Másnap a csúcsmínőségű reggeli és egy kis napindító játék után felvettük a kalandor formációt, és elindultunk, hogy meglátogassuk a várat és a híres-neves Almásy-kastélyt. Miután bevettük a várat, sólymot láttunk és borzongtunk a kínzókamrában, elfogyasztottunk egy szerezny ebédet, majd indultunk tovább. Az Almásy-kastélyban megcsodáltuk Európa egyik legszínvonalasabb interaktív kiállítását, amit mindenki nagyon élvezett, már aki nem járt még ott vagy hatszor.

Végül jött az utolsó nap, amely ismét egy rövid játékkal indult, bár nagyrészt csak az utazásról szólt, ami jelentős veszteségek nélkül lezajlott. Összességében azt lehet mondani, hogy egy felettébb izgalmas kirándulást tudhatunk magunk mögött, ahogy az a piarista színvonalhoz illik.

Ivánkovits Marcell, 9. B

GYÍKNAK ÁLCÁZOTT TÖRÖK JANICSÁR

Május 8-án reggel kezdetét vette a 9. C első osztálykirándulása.

Utunk első jelentős állomása a pörbolyi kisvasút volt. A sínek a Gemenci erdőn keresztül vezetnek, ami már felvette nyári alakját.

A vonat első megállója egy játszótéren volt, ahol az osztály egy része elsajátíthatta a hintáról hátraszálltózás tudományát (biztonságos kereteken belül). A végállomáson leszállva tehattunk egy apró erdei sétát.

Kirándulásunk második állomása a Zsolnay negyed volt, ahol megismerhet-

tük a porcelánalkotásokat, evőeszközöket, tárolóedényeket és díszítésre alkalmas tárgyakat. Az alkotások mintái változóak voltak, akadtak kövér anygalkák, kancsal lovagok, egy-két parasztleány és két tucatsárkány. Ezen alkalommal remek lehetőségünk adódott megcsillantani az addig szerzett tudásunkat, és bebizonyítottuk egy, a múzeum által román stílusúnak nevezett kályháról, hogy az valójában a barokk és reneszánsz vonásokat viseli magán.

Másnap a Mecsextrémbe múltunk az időnk, ahol számos lehetőség nyílt a szórakozásra. Ki-ki kosárlabdázott, tram-

bulinozott, gokartozott, de a bobbályán csaknem mindenki megfordult, ezzel el is nyerte szívünkben az elsőnek megemléendő elfoglaltságok közt a jól kiérdemelt helyét.

Pécsen kaptunk még egy kis szabadidőt, ami alatt megcsodálhattuk a város szépségeit, köztük a Széchenyi téren honoló dzsámit.

Az estét egy jó hangulatú sütögetéssel fejeztük be. Akkor mindahányan szint val-

lottunk, és elmondtuk a véleményünket a kirándulásról. Mint ahogy az várható volt, a vélemények különböztek, de a közvélemény szerint jól telt az idő.

Harmadnapon újult erővel indultunk el a siklósi várba. Túránk a vár körül vitt minket, a külső várfalon belül, ahonnan a kilátás fenséges volt, bár ezt a múlt vár-

védői nagy valószínűséggel nem élvezhették. A múlt kísértett minden egyes lépésünkönél: „talán épp itt halt meg egy az ellenség csapatából”. Viszont a csata korántsem ért még véget, mert egy gyíknak álcázott török janicsár épp akkor tört be a várba, de aggodalomra semmi ok, hiszen egyedül volt.

A visszaút volt a legnehezebb megpróbáltatás számunkra, de célba érkező várakozásunkat siker koronázta, és a csodás kirándulás ellenére örömmel tértünk haza.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a mi hű kísérőinknek, B. Kovács István és Angyal László tanár úrknak, és nem utolsósorban a sofőrünknek, Cserháti Gábornak.

Szalma Kanapriya, 9. B

ÁRVÁK A HATÁRON

Miközben végzőseink érettségiztek, addig a 10. B osztály izgatottan várta, hogy végre elinduljunk arra a bizonyos 3 napra, amit a szülők nélkül tölthetünk el. Lássuk, hogy sikerült!

Egy jó pár óras buszozás után megérkeztünk Debrecenbe, ahol megnéztük a református nagytemplomot.

Kitérőnk után folytattuk a zötykölődést egyenest a határ felé, hogy útba ejtsük a kirándulás egyik legfontosabb célját, a romániai Nagykárolyt. Meglátogattuk a piarista nővéreket és az árvaházat. Gyorsan szertefoszlottak ezzel kapcsolatos sztereotípiáink, hiszen az árvák egy nagyon szép, felújított házban laknak, hatalmas udvarral. Miközben a nővérek elmesélték, hogyan élnek mindennapjaikat az itt lakó gyerekekkel, addig mindenféle finomságokkal leptek meg minket.

Mielőtt folytattuk volna utunkat, még megcsodáltuk a helyi templomot. Egy újabb határátlépés és egy picit buszozás után végre megérkeztünk Gávavencsellőre. Nem kellett sokat várnunk a diákszálláson, mert már meleg vagy legalább is langyos vacsora várt minket. Utána még egy kicsit „bandáztunk”, felderítettük a szállás minden zugát, majd spuriztunk az ágyba.

Másnap ismét útra keltünk a közeli Nyíregyházára. Végre eljutottunk a második célunkhoz, az állatkerthez. Kis csapatokra osztva eresztett minket szét az osztályfőnökünk, hogy nekiláthassunk az állatok terrorizálásának. Találtunk

szurikatát (élve megúsza az osztálykirándulást), elefántot, bébi vízi lovat és aranyhalat a WC-ben... vagyis... nem a csészében, hanem egy akváriumban, amit úgy gondoltak, hogy praktikus a női mosdóban elhelyezni. Szerény véleményünk szerint kicsit kellemetlen volt, ahogy bámultak.

Utolsó reggel egy kis noszogatásra elindultunk hazafelé, de előtte beugrottunk programunk listájának utolsó állomására, a Gyulai Határrendészeti Kirendeltségre. Itt osztálytársunk, Wéber Csanád apukája várt minket, hogy elkápráztasson szakmája titkaival, és hogy jóllakasson egy csapat éhes tinédzsert. Az ebéd után jóllakott óvodás módjára rohazottunk meg a rendőrségi járgányokat. Megtudtuk, hogy milyen határrendőrnek lenni, és emellett megismerkedhettünk az újjelnyomatolvasás művészetével is.

Könnyes búcsút véve indultunk haza, mely újabb két órás buszozást jelentett. A szülők nagy öröme mindenki épségben hazaért. Reméljük, a jövő évi osztálykirándulás is ilyen kiemelkedő lesz.

Létszám: 32. Tanárok: Nagy Mariann fő, Butty Bertold kísérő tanár. Időpont: május 7-9.

Berta Petra-Stefaniga Adél, 10. B

A MUNKATÁBORTÓL A STRANDIG

Kora reggel a kései 7 óraker 10. C elindult hosszú és fárasztó útjára Bükkzsérc felé.

Első állomásunk helyszíne Recsk volt. Itt fölfedeztük a Rákosi-korszakban létesített munkatábort, ahol politikai foglyokat dolgoztattak halálra. Ezután vidáman utaztunk tovább Sirokra, ahol a híres várat tekintettük meg érdekes „barlangrendszerével” együtt. Végül megérkeztünk célállomásunkhoz, a bükkzsérci kulcsos házba.

Következő nap egy kellemesen eltöltött reggeli után megkezdtük utunkat Lillafüred felé. Ezen a mesébe illő helyen bebarangoltuk Magyarország és Európa egyedülálló mésztufabarlangjainak egyikét, az Anna barlangot. Ezt követően a bámullatót fellelkesülve elindultunk végtelen barlangtúránkra a Bükkösbe. Miután mégis elérjük a végtelennek hitt túra végét, egy kis pihenés következett. Választhattuk a háromi tavon a romantikus sétahajózást, vagy utazhatunk a közeli libegőn, hogy megcsodálhassuk Lillafüred és környékének panorámáját.

Elérkezett az utolsó nap, és egyben az

elhalaszthatatlan strandolás ideje is Bogácson. Ezek után az élmények után ténylegesen eljött a hazaindulás ideje. Hála kiváló sofőrünknek, balesetmentesen hazaérkeztünk, és elbúcsúzván Tóth Károly tanár úttól és kísérő tanárunktól, Rozsnyói Dóra tanárnőtől, kellemes hétvéget kívántunk egymásnak.

Balázs Bálint Csaba, Szabó Tétény, 10. C

UGRÁS, MÁSZÁS ÉS NAPSÜTÉS

A 11. B osztály Czeplédi Zsolt tanár úrral és Jutka néniel fedezte fel Budapestet és környékét.

Első állomásunkra 13:00-ra érkeztünk meg a Cyberjumpba, az ország legnagyobb trambulinparkjába. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy mindenki nagyon élvezte.

Ezután a Margit-szigetet céloztuk meg, ahová egy 30 perces hajókázással jutottunk el. Itt kaptunk másfél órát, hogy nézelődjünk. Szabadidőnkben megtekintettük a Japánkertet és a Rózsakertet, és még sok más csodás helyet. Majd este kaptunk egy kis szabadidőt. Ekkor megvacsoráztunk, bemehettünk a városba, mászkálhattunk.

Másnap elmentünk Esztergomba, és meglátogattuk a várat, a Rám-szadékot és Dobogókőt. Az egész osztály élvezte a sziklamászást, a patakon való átkelést. A táj csodaszép volt. Ezen a napon is kaptunk este szabadidőt, ahol beszerezhattuk a vacsorát, és bókíráshattunk egyet.

A harmadik napon a csapat egyik fele az állatkertet látogatta meg, a másik fele

pedig a Széchenyi Fürdőbe ment. A fürdő igazi élmény volt számunkra. Szaunáztunk, süttettük magunkat a napon, mert szerencsére nagyon jó időnk volt.

Ez az osztálykirándulás is olyan jó sikerült, amilyennek vártuk. Köszönjük Czeplédi tanár úrnak és Jutka nénielnek, hogy segítettek megvalósítani a kirándulásunkat, és hogy ránk áldozták az idejüket.

Dogan Mária, 11. B

PALICSI PARTON PÓZOLVA

A 11.C a tavalyihoz hasonlóan idén ismét a határon túlra ment osztálykirándulásra. Kísérő tanárunk immár második éve Orosz Gábor, iskolánk egykori biológia és kémia szakos tanára volt.

A zökkenőmentes határátkelés után a palicsi parton sétálva már tudtuk, hogy nem akármilyen helyre jövünk. A szállá-

sunk a 4 csillagos Vila Elizabet és a 3 csillagos Vila Palics volt.

Miután mindenki berendezkedett, elmentünk a szállástól 200 méterre lévő állatkertbe. Az osztály kedvencei egyértelműen a medvék és a hangoskodó papagájok voltak.

Mivel a szállásunk egyben egy pizzéria volt, így az első esti vacsorához nem kellett túl nagy fantázia. A második napra tekintettel viszonylag hamar lefeküdtünk aludni, hiszen nem kis túra várt ránk.

Másnap a Szabadkára tartó séta alatt természetesen sort kerítettünk egy kis nappozásra és zenehallgatásra. Amikor megérkeztünk, kaptunk egy óra szabadprogramot, hogy szétnézzünk a belvárosban. Ezután a következő állomás a városháza volt. A szecessziós stílusú épület nem csak kívülről, de belülről is ámulatba ejtő volt. Lehetőségünk volt beülni az egyik terembe és felmenni a toronyba. Mondanom sem kell, hogy a szemünk elé táruló kilátás miatt megérte a sok séta és lépcső. A városháza után még sétáltunk egy kicsit a városban, és tettünk egy kis kitérőt a boltba, majd egyenesen a Green Foodba vettük az irányt, hogy elfogyasszuk korai vacsoránkat. Sportosztályhoz méltóan a hatalmas és kiadós pjskavica és cevap sem fogott ki rajtunk.

A következő kihívás, ami ránk várt, az a visszaséta volt Palicsra. Miközben róttuk a kilométereket, rájöttünk, milyen szerencsések vagyunk, hogy ilyen helyekre mehetünk az osztállyal. Hálásak vagyunk azért, hogy egy nagyszerű közösség tagjai lehetünk, és ebben osztályfőnökünk is nagyon nagy szerepet játszik. Ijesztő volt belegondolni, hogy jövő ilyenkor már mi is az érettségi fölött görnyedünk.

Miután sikeresen teljesítettük a 18 kilométert, megegyeztünk, hogy megérdemlünk egy fagyit. A hosszú túra miatt nem meglepő, hogy hamar lefeküdtünk aludni.

Harmadik nap a pakolás után még elmentünk sétálni a partra, és még utolsó alkalommal a boltba is. Ezután visszamentünk a szállásra, és a legjobban várt program, a medencézés következett. Szerencsére az egész kirándulás alatt nagyon jó volt az idő, a hangulatról és a programokról nem is beszélve. A hazautunk kissé hosszabbra sikeredett, mint mi azt terveztük, de természetesen itt sem unatkoztunk.

Véleményem szerint ez volt az eddigi legjobb és legélménydúsabb kirándulása az osztálynak. Reméljük, szeptemberben hasonló élményekben és hangulatban lesz részünk.

Diallo Alina, 11. C

Grillezett tarokk

Az egyik csütörtök este Zsódi Viktor tanár úr jóvoltából lehetőségünk nyílt, hogy részt vegyünk egy esti kis grillezésben. Kezdetben nem voltunk sokan, hárman nyolcadikosok, Zsódi tanár úr és Csongi indultunk neki ennek a vidám kis estének! Tanáraink bemutatták nekünk a kürtő hatást (a szöveget kürtőbe helyezzük, felrakjuk a gázra, meggyújtjuk, és a keringő forró levegő felhevíti azt), amelyről még egyikünk sem hallott ezelőtt!

Az egész este célja az volt, hogy megtanuljunk a grillezés fortélyait, mert a sportnapon (június 14.) ezt mind magunknak kell megcsinálnunk. Majd miután megérkezett Lengvári tanár úr, a tarokkozás hangulatát tényleg nem lehetett fokozni. Voltak itt baráti beszélgetések, finom étel és minden, amit el lehet képzelni! Mindenki nagyon élvezte ezt a közösségi programot, reméljük, máskor is lesz lehetőség ilyesmi sütögetős-beszélgetős programban részt vennünk!

Horváth Bence Attila, 8. A

Nem temető, csak fűszerkert!

Mikor arra érsz vissza a kollégiumba, hogy a diákok kezében ásó van, mindenhol földrakásokat látsz, és a tanár dirigál, az első gondolatod nem az, hogy: de jó, lesz fűszerkertje a kolesznak! Hanem az, hogy: atyaég, ezek kit temetnek?

Mikor közelebb merészkedtem a tethelyhez, rájöttem, nem kell figyelnem arra, hogy bizonyítékra lépek, csak egy ártatlan kis fűszerkert van készülében a Dugonics András Piarista Gimnázium Kollégiumának épülete mellett. Páran az iskolánk tanulói közül segítettek a kert alapjainak ásásában és a téglák lerakásában. Téglákkal pici négyzeteket alkottak, és azokba ültették a növényeket. Pár diák még saját kis csemetét is választott magának.

Vannak hagyományos és különleges növények is a kertben. Hagyományosnak számítanak a citromfű, a zsálya, a menta,

a háromféle kakukkfű és a rozmaryng. Különlegességeink pedig a kóla, a tury és az Erdélyből származó borsikafű.

Aki levezényelte ezt a kis projektet, Butty Bertold tanár úr volt. A kollégista diákok, akik segítettek a munkálatokban, kemény munkájukért stúdiókat is kaptak. Bátran kijelenthetjük, hogy ebben a tanévben a kollégiumunk aratott az újdonságok terén. Stúdiórendünket humánusabbá fejlesztették tanáraink, új prefektusok felelnek épségünkért, és ezzel a kis fűszerkerttel még a környezetünk is megszépült. Bízunk benne, hogy jövőre ennél is többet tudunk tenni, hogy életünk a kollégiumban még felhőtlenebb és elviselhetőbb legyen az újonnan érkezőknek.

Kovács Rebeka, 10. B

Atom egy program volt!

Május 11-én néhány szerencsés diák részt vehetett egy paksi kiránduláson, amelynek keretében az atomerőművet tekintettük meg.

Már az indulás pillanatában mindenkin érzékelhető volt egyfajta izgalom. Bő két óra utazás után megérkeztünk a célállomáshoz. Leszállást követően a látogatóközpont felé vettük az irányt. Ott már várt minket az idegenvezetőnk. A szabályok ismertetése és a frissítők elfogyasztása után megkezdtük túránkat. Elsőként a látogatóközpontban lévő kiállítást tekinthettük meg, ahol sok hasznos és érdekes információval lettünk gazdagabbak.

Például nagyon izgalmas volt az, amikor bemutatták a múzeumban, hogy Európában melyik or-

szágban hány atomerőmű helyezkedik el. Majd egy biciklis kísérletben vehettünk részt. Ennek során diákok tekertek szobabiciklin, és közben egy kijelzőn láthattuk, hogy a termelt energia milyen eszköz működtetéséhez elég: mobil, tablet és porszívó. A repülősbemutató lekötötte figyelmünket, ahol a bennünket érő

sugárzás értékét láthattuk az emelkedési magasság függvényében.

Ezután eleget tettünk a biztonsági előírásoknak, és két ór kíséretében beléptünk az üzemi területre. Itt szemügyre vettük a vezérlő központot, és a gőzturbinák mellett is elhaladtunk. Majd magát a reaktort is megnéz-

tük egy erre kialakított terem-ből, kívülről. Kár, hogy nem mehettünk be oda, de jók voltak a sisakok, amiket kaptunk. Úgy néztünk ki bennük, mint a legőmberek.

Ezt követően még várt ránk az Atomenergetikai Múzeum, ahol érdekes tárlatvezetést kaptunk, és kísérleteztünk is. A folyékony nitrogént beleöntöttük az üvegbe, majd amikor megfordítottuk, és a kupakjánál fogtuk, elrepült, olyan volt, mint egy rakéta.

Mindent összefoglalva kijelenthetjük, hogy életre szóló élményekkel lettünk gazdagabbak ezen a szép májusi napon. Azóta is sugárunk a boldogságtól.

*Balázs-Piri Bence,
Péter György, 11. C*

A német vidámpark és a telefonba énekelt gólöröm

Angyal Kyra néhány társával Brühlbe utazott, hogy a cserediákprogram keretében most azok a barátai lássák őket vendégül, akik korábban iskolánkban töltöttek pár napot. Beszámolóját olvashatják.

Elérkezett a várva várt nap, április 19-e, amikor elindultunk Brühlbe, hogy újra találkozassunk régen látott cserediákjainkkal. Én személy szerint már nagyon izgatott voltam, azonban volt bennem egy kis félelem is. Hiszen éppen egy olyan országba igyekeztem, ahol korábban még soha nem jártam, és egy olyan családnál laktam, akik közül csak egy embert ismertem. Még olyanokon is járt az eszem, hogy mi lesz, ha eltévedek? Még az utcák nevét sem fogom tudni kimondani.

Bár én még nem teljesen álltam erre készen, végül csak elindultunk. Repülővel utaztunk, ami számomra mindig kicsit stresszesen telik. Valamiért állandóan attól tartok, hogy nehogy valami balul süljön el. De minden teljesen rendben volt. A cserediákjaink már ott vártak minket a reptéren, és én boldogan ugrottam az enyém nyakába, amikor megláttuk egymást.

Az új otthonom nagyon szép volt, a cserediákom szülei pedig kedvesek és viccesek voltak. Már az első pillanattól kezdve otthon éreztem magam. Sajnos nem sok időnk volt aznap beszélgetni, mert késő este érkeztünk, és az utazás is kimerítő volt.

Másnap reggel bementünk velük az iskolába. Ami nekem nagyon tetszett,

hogy minden rendkívül modern volt. A 3. óra után mi, magyarok elindultunk, hogy megnézzük Kölnit. Szerintem gyönyörű volt, még a kölni dóm tetejébe is felmentünk, megmászva mind az 500 lépcsőfokot. Aztán értünk jöttek a cserediákjaink, és a nap további részében szabad program volt. A többiek trambulinparkba indultak, az enyémnek viszont focimeccsre

mintha ténylegesen azon a kontinensen, abban az országban vagy korban lennénk. Nem tudom, más hogy van ezzel, de belőlem az ilyen helyeken mindig előjön a kisgyerek, és mindent ki akartam próbálni, minden hullámvasútra fel akartam ülni. Végül, ha jól emlékszem, 9 órán keresztül ott voltunk, de még annyi idő alatt sem tudtunk mindent kipróbálni.

A vasárnap nyugalomban telt: mi elmentünk az állatkertbe, aztán otthon leültünk focimeccset nézni. Igen, ez is az a pillanat volt, amikor volt 90 percem átgondolni az élet értelmét, miközben az egész család teljes átéléssel bámulta a tévét, és minden egyes gólnál felhívták a nagyszülőket, hogy közösen elénekeljenek valamit (talán a himnuszt vagy egy csapatindulót).

Hétfőn ellátogattunk Bonnba, ahol bejártuk a várost, és elmentünk a Haribo boltba. Szerintem itt mindenki vett magának legalább egy szatyor gumicukrot.

Kedden, mielőtt még hazaindultunk volna, elmentünk egy kalandparkba, ahol mindenki nagyon jól érezte magát. Végül elérkezett a búcsú ideje. Nagyon szomorú voltam, hogy itt kell hagynunk őket, és talán soha nem fogjuk egymást viszont látni, de nagyon örültem, hogy megismerhettem a cserediákomat.

Külön köszönet Dékány Zoltán tanár úrnak és Nagy Mariann tanárnőnek, hogy megszervezték ezt az utat, vigyáztak ránk, elviseltek minnek.

Angyal Kyra, 9. A

kellett mennie. Szóval ameddig a többiek vígan ugráltak, nekem végig kellett ülnöm egy 90 perces meccset, aminek 0-0 lett a végeredménye.

A következő napon, szombaton, ellátogattunk Németország egyik legnagyobb vidámparkjába, a Phantasialandba. Életem egyik legjobb élménye volt. Olyan érzés fogott ott el, mintha egy másik világba csöppentünk volna. A park témákra volt felosztva, volt egy afrikai, egy kínai, egy középkori és még sok más része. Mindegyiknél olyan pontossággal mintázták le a valóságot,

Lehet, hogy boldog vagy, csak nem tudsz róla?

Az alábbi írás egy hit-tanórás házi feladatra készült. A 9. B osztály egyik tanulójának gondolatait olvashatják.

Mikor boldog egy ember? Mind boldognak születünk, de a későbbiek folyamán el is tudjuk ezt veszíteni.

Boldog az ember, ha önmagával, társaival és a környezetével harmóniában él. Az élet apró örömei is boldogságot okozhatnak mindennapjainkban. Például egy jó iskolai jegy továbbá ösztönzést jelent. Boldogok vagyunk, ha szüleink, testvéreink és a környezetünkben

élő emberek egészségesek, vagy pl. ha segítséget nyújthatunk az elesetteknek, szegényeknek. Boldogok a szerelmesek, és persze a szülők, mert gyermekeik vannak. Boldoggá tesz minket barátaink szeretete. Örömet szerrez, ha társaink, családunk olyannak fogad

el minket, amilyenek valójában vagyunk, és nem olyannak, amilyennek látni szeretnénk. Ha lelkiismeretesek és igazságosak vagyunk, boldogok is lehetünk. Leginkább a szeretet vezet el minket a boldogsághoz. Boldog vagyok, ha barátnőmmel találkozha-

tok az iskolában, ha jó jegyet kapok, ha szeret a családom, és amikor segítséget tudok nyújtani másoknak.

Mi az igazi boldogság titka? A boldogság szerintem nem a pénzen, hanem sokkal inkább a barátokon és az egészségügyi állapoton múlik. Aki egy-

szer megéli az igazi boldogságot, az sokszor visszagondol rá. Az embernek legyenek sikerei, amikre büszke, és legyenek céljai. Azt kell mindig csinálnunk, amihez kedvünk és tehetségünk van. A boldogság titka nem az, hogy még többet szerezzünk (például vagyont), hanem örüljünk annak, amink van. Fontos, hogy mindig magunkat adjuk, becsületesek legyünk, ne hazudozzunk, emberesegek legyünk, és cselekedjünk jól má-

sokkal.

Mi teszi tönkre a boldogságot? A viták, a veszekedések könnyen tönkretesznek pl. egy párkapcsolatot. Ha rossz irányba fordul az életünk, pl. a munkahely elvesztése, a betegség, a depresszió és a szorongás boldogtalanságot okoz. A hitünk vagy

a szeretet elvesztése is ugyanúgy ide vezethet.

Néha sajnos elég csak egy kis idő, hogy elveszítsük barátainkat. Elfordulhatnak tőlünk,

a legtanulságosabb is. Ezért vagyok néha bezárkózott és kissé barátságatlan. Hazudozás, erkölcstelen magatartás, ellenségeskedés

mert azt hiszik, hogy velük van probléma, miközben nem, de ezt nem fogják elhinni. A saját tapasztalat mindig a legfájdalmasabb, de egyben

a boldogság elvesztését jelenti.

Lehet-e boldog az is, aki szegény, aki szenved?

A szegényeknek nincs mit elveszíteniük az életükön kívül. A lelkük szabad. Önzetlen szeretettel tudnak mások felé fordulni. A szenvedők Jézus és Isten felé fordulnak, gyógyítsa meg őket, vagy szólítsa őket Magához. Lehet szegény a gazdag is, ha lélekben szegény.

Monostori Dorina, 9. B

„Tudom, nem én vagyok a legjobb”

Sándor Péter 9. C osztályos tanuló nem mindennapi eredményeket ér el a sportban. Cselgáncsozóként képviselte hazánkat a marokkói Gymsiadén, és ott csoportjának 3. helyezettje lett. Többek között iskola és sport kapcsolatáról, terveiről és szabadidejéről kérdeztük.

Hány éve kezdted el sportolni, és minek a hatására?

Hét éve dzsúdózom. Eleven kiscyberek voltam, és ez kötötte le az energiámat.

Mit jelent számodra a sport? Mi ad neked erőt a napi edzésekhez?

Kihívást jelent, hogy mindenkinél jobb legyek. Az adja a legtöbb energiát, hogy tudom: nem én vagyok a legjobb, tehát van hova fejlődnöm.

Mennyire tudod összeegyeztetni az iskolai és a sportbeli dolgaiddat?

Nagyon nehéz. Szerencsére a szüleim, nagyszüleim nagyon sokat segítenek ebben.

Mennyire megértőek veled szemben a tanáraid? Ki az a tanári karból, akihez bármikor fordulhatsz?

Szinte az összes tanár megértő velem, és

az osztályfőnökömhez, B. Kovács tanár úrhoz mindig fordulhatok, ha problémám van.

Fiatalkorod ellenére nagyon szép eredményeid vannak. Bajnokságok, versenyek, kvalifikációk stb. El tudod képzelni azt, hogy nem a dzsúdával keresed felőttként a kenyered?

El tudom képzelni, hiszen a sportban bármikor bármi történhet. Egy sérülés vagy akármi, és vége. Ennek ellenére majdani civil foglalkozásom mellett szeretnék a sport közelében maradni. Bár még nem tudtam dönteni, hogy mit tanuljak az érettségi után.

Milyen versenyek várnak rád még ebben az évben?

A legközelebbi nemzetközi verseny egy lengyelországi Európa Kupa a rövid nyáriszünet után, majd a Paksi Atomkupa nemzetközi válogató verseny és az Ifjúsági B Országos Bajnokság.

Milyen eredmények még azok a sportban, amikre fáj a fogad?

Szeretnék Európa-, illetve világbajnok lenni. Ennél hosszabb távra nem tervezek.

Mit szeretnél még elérni az érettségiig tanulmányaidban?

Egy középfokú angol nyelvvizsga jól jönne.

Ha nem sportolsz, mivel töltöd az idődet? Mennyi szabadidőd marad a tanulás és az edzés mellett?

Sajnos nagyon kevés szabadidőm van, igyekszem a barátaimmal ezt tartalmasan eltölteni.

Hogy érzed magad a Piárban az első év végén?

Jól érzem itt magam, egyáltalán nem bántam meg, hogy ide kerültem. Nagyon jó az osztályközösség, és a felsőbbévesekkel is jó a kapcsolatom.

Bali Erika, 11. C

Elbeszélések egymás mellett

ÖKRÖS CINTIA: CSONTERDŐ

Memphis

Val nemrég ért haza. Töltött magának egy italt, és elnyújtózott a kanapén. Elgondolkodott a régmúlt időkön, amikor még aktívan dolgozott, és különleges ügyekben nyomozott. Most, hogy nyugdíjas, ráér pihenni, ez egy kicsit furcsa neki. Gondolatmenetét telefoncsörgés szakította félbe. Még szerencse, hogy csak egy karnyújtásnyira volt a készülék. Felvette, és egy nagyon régi barátja – a német nyomozó –, Klaus volt a vonalban. Val szinte el sem hitte, hogy őt hallja, olyan régen beszéltek. A szokásos udvariaskodás után Klaus gyorsan a tárgyra tért. A segítségét szeretné kérni különleges ügyben, ami a németországi Peenemündében történt. Klaus felvázolta az esetet. Turisták tűnnek el az erdőben. Ám most egy csontvázat is találtak, és mellette egy nagyon furcsa döglött bogarat. Az ügy érdekessége, hogy a csontváz – vagyis aki volt – két órával halála előtt ment be az erdőbe. Val kérte, hogy emailben küldje el a bogárról és a helyszínről készült fotókat. Megígérte, hogy gyorsan utánanézz a dolgoknak.

Boston

Earl a bostoni egyetem entomológiai tanszékét vezeti. Épp a laborjában dolgozott, mikor az asszisztense, Abigail szólta neki, hogy telefonja van. Earl a telefonhoz lépett. Régi barátja, Val, üdvözölte, és egy különleges németországi eset miatt kereste. Elmesélte neki a történetet röviden, és kérte, hogy nézze meg az emailt, amit küldött, s mondja el, mit szól hozzá. Megvárja, jelentette ki határozottan, addig tartja a vonalat.

Earl leült az asszisztense gépéhez, és megnyitotta levelezését, majd a levelet is, és Abigaillel együtt áttanulmányozták a fotókat. Mindketten elszörnyülködtek azon a körülbelül 5 centis bogáron, melyhez fogható még életükben nem láttak. Earl fejében cikáztak a gondolatok. Új faj? Hol élt s rejtőzködött eddig? Mivel a csontváz mellett találták, feltételezésük szerint hússal táplálkozhat.

A bogaras megkérdezte nyugalmazott nyomozó barátját, aki eddig a telefon másik végén várt, hogy el tudnának-e jutni a helyszínre, avagy mi a terve ezzel kapcsolatban. Val válasza egyértelmű volt. Amint tudnak, indulnak.

Németország, Peenemündétől pár kilométerre

A kis csapat – Klaus, Val, Earl és asszisztense Abigail – terepjáróval zötykölődött az erdőben.

- Messze van még? – kérdezte Abby.
- Pár kilométer és ott vagyunk. – válaszolta Klaus.

Az autó megállt egy tisztáson, a csapat kiszállt. A fákon lehetett látni a rendőrségi kordon maradványait. Klaus megmutatta, hol találták meg a holttestet. Val jó alaposan körülnézett. Sűrű fák, aljnövényszerű. Néhol szinte átláthatatlan az erdő. Klaus javasolta, hogy ne menjenek beljebb, hisz még a helyiek is kerülnek ezt a környéket. Val és Earl mégis úgy döntött, hogy bemennek a sűrűbe, és körülnéznek. Vállukra dobták hátizsákjukat, és bevették magukat a fák közé.

Earl nagyon izgatott volt, hogy talál-e, lát-e olyan példányt. Val inkább idegesnek tűnt. Ahogy haladtak egyre beljebb az erdő mélyére, halnak feltűnik valami. Olyan, mintha természetes képződmény lenne, de valahogy túl szögletesnek hatott. Száradt borostyán és moha borította vastagon. Szemet szűrt, hogy a csupa zöld erdőben csak ezt a részt fedi száraz növényzet. Odamentek. Kezüikkel megpróbálták megbontani a borostyán sűrű hálóját. Nagy erőfeszítésbe telt a tíz centi vastag száraz borostyánréteget megbontani, széthúzni, de ennek eredményeképpen meglátták a betonfalat. Earl ráhelyezte tenyerét a falra, mely egész meleg volt. Úgy döntöttek, körbejárják, hátha találnak bejáratot az épület belsejébe. De az épület másik fele szinte egy kisebb dombba fűródött. Majd egy kisebb rést fedeztek fel, amihez közel hajolva erős sístergő hangot hallottak. Összenéztek, és mindketten tudták, hogy ide hatásosabb segítség kell, a katonaság. Visszasiettek a kocsiság, ahol már türelmetlenül várták őket. Izgatottan, egymás szavába vágva mesélték el, mire is lettek. Értesíteni kell a katonaságot, harsogták túl egymást.

Beültek az autóba, s olyan gyorsan, amennyire csak lehetett, maguk mögött hagyták a helyet. Felvették a kapcsolatot a katonasággal, beszámoltak nekik a helyzetről. Komolyan vették a feladatot, mert gyaníthatóan valamilyen második világháborús kísérleti labor lehetett ott.

Harmadnap a kis csapatot a helyszín felé közeledve, a cél előtt 100 méterrel katonák igazoltatták. Az egyik tiszt két sátor közül a nagyobbik felé irányította őket. Mikor kiszálltak az autóból, megállapították,

hogy a katonaság igazán felkészült. Földmunkagépek mindenfelé, sátrak, vegyvédlem, a kért konténerlabor. Bementek a parancsnoki sátorba, ahol a főparancsnok, Hans, már várta őket. Bemutatkoztak egymásnak, és megbeszélték a következő lépést. Ki kell bontani az épületet a növényzet fogságából, és ki kell szabadítani a bejáratot, ami valószínűleg a domboldalban van. Earl még hozzátette, hogy rendkívül nagy körültekintéssel járjanak el, mert valószínű, hogy veszedelmes bogarakkal van dolguk.

Megkeresték saját szállásukat, közben hallották, ahogy a munkagépek a dombocskát marják. Abby és Earl megnézték a laborjukat is, mikor Hans odaszaladt hozzájuk. Találtak pár élettelen bogarat, melyet üvegcsében hoztak. Izgatottak lettek, bele is vetették magukat a munkába. Alaposan áttanulmányozták az izeltlábúakat, melyekről megállapították, hogy 100%-osan hűsevők, s hatalmas potrohukban élőlényre halálos mérge van.

Mire a vizsgálatok végére értek, már délután lett, és a dombocskát is elbontották. A kis csapat odament az épület eddigi domb által rejtett bejáratához. Vastag acélajtót találtak, ami kinyithatatlanul a keretebe volt rozsdásodva. Ezért inkább az először talált kis résre fókuszáltak. Apró kamerát kértek, hogy be tudjanak nézni, mit rejthet még az épület. Amit a kis képernyőn láttak, attól mindenki visszahőkölt. Belülről bogárszőnyeg terítette be a falakat, ami egyfolytában mozgott, mint búzakaralász a szélben.

Klaus feltette a költői kérdést: hogyan szabaduljunk meg tőlük? Kellene élő példányt is szerezni. Nagyon egyszerű megoldást eszeltek ki. Egy ragacsos végű pálcára esett a választás, hátha beleseragad pár példány. De arra is felkészültek, hogy amikor kihúzzák a pálcát a lyukból, azt azonnal el kell tömíteni, mert valószínű, hogy azon nyomban felbolydulnak. Ezt a két műveletet gyorsan és hatékonyan kell véghez vinni, hisz az életük múlhat rajta.

Egy órával később mindenki felkészülten várt Hans parancsára. A parancs elhangzott, és a katonák összehangolt mozgása és gyorsasága olajozottan működött. A ragacsos volt 3 darab mintabogár; a rés betömve, senkinek semmi baja. Earl és Abby szinte rohantak a laborba a mintával. Innentől kezdve senki nem tudta, mennyit kell várni a probléma megoldására. Lehet, hogy órákba, napok fog telni. Mindenkin érződött a feszültség.

Val elment a szállására, s eldölt a prics-

csén. Azon gondolkodott, hogy ilyen este eddig még nem volt. Hans görnyedten ült a székén, és azon morfondírozott, hogy mibe csöppent, s abból hogyan másznak ki.

– Vajon a két bogarász talál megoldást? – tűnődött.

Abby és Earl már javában boncolgatták a mintát. Kiderítették, hogy ezeket nem a természet, hanem emberi kéz hozta létre. A háború után gyorsan elhagyták a helyet, és valószínűleg nem pusztították el őket. Azóta folyamatosan csak sokasodnak. Az eredményekből következtetve sima rovarölővel, ebben a helyzetben nem sokra mennének. Ekkor Abigailnek támadt egy ragyogó ötlete. Így szólt főnökéhez:

– Earl! Mi lenne, ha létrehoznánk egy olyan vírust, melyet testükbe juttatva elérnénk, hogy hússzagot árasson az első példány? Ennek következtében a többi rá fog támadni a vírushordozóra, és amint megesszik, a vírus továbbterjed, és ez egy önpusztító láncreakcióhoz vezetne. Mit szólsz?!

Earl elképedt. Az ötlet fenomenális.

– Minél hamarabb kezdjünk neki a vakcina kidolgozásának. – mondta a bogarász.

Pár nap után Val már nagyon kíváncsi volt, hogy haladnak. A bogarászok napok óta ki sem dugták orrukat imádott laborjukból. Éppen feléjük tartott, mikor Earl kilépett az ajtón. Gyere Val. Valamit mondanom kell – s kicsit félrevent.

– A helyzet az, hogy a vakcina elkészült. Emberre ártalmatlan! Megoldásként két verzió jöhet számításba. Egy nagyon rossz és egy egyszerűbb. Kell valaki, aki fecskendőben beviszi, és minimum egy bogárba befecskendezi a vakcinát. De az illetőt, aki vállalja a feladatot, szintén beoltjuk a vakcinával arra az eshetőségre, ha baj történne. Így is, úgy is a bogarakba kerülne az oltóanyag. – mondta.

Val és Earl elindultak Hanshoz, hogy közöljék vele a rideg tényeket. A parancsnoki sátorban találták. Elmondták neki, mi a tényállás, s a parancsnok arra a döntésre jutott, hogy találni kell egy önkéntest, aki elvállalja ezt a kockázatos feladatot. A két jó barát leült egy teherautó lépcsőjére, és nézte a történéseket. Sátorról sátorra jöttek ki és be a kiskatonák. Egy óra múlva Hans kiszólt a sátorból. Beléptek, és egy fiatalember állt előttük, aki Jörg tizedesként mutatkozott be. A főparancsnok Earl gondjaira bízta a bátor katonát. Elbattyogtak a laboratóriumba. Val nézett utánuk, nem tudta, hogyan tudják megoldani ezt a problémát. Amint beléptek a laboratóriumba, a tizedes megpillantotta Abbyt. Összenéztek, és ahogy egymásra pillan-

tottak, tekintetükből érződött a kölcsönös vonzalom. A tizedesnek tetszett Abigail visszafogott stílusa. Jól állt neki a fehér köpeny, a szemüveg, a copf. Törékeny alkat. Az asszisztensnek azonnal megtetszett a kiskatona. Nem marcona külső, egy átlagos hétköznapi fiatalember, de mégis volt benne valami...

A két bogarász felvázolta a helyzetet a bátor önkéntesnek. Be fogják adni neki a vakcinát, mely számára ártalmatlan, de a bogarak számára halálos. A feladat másik része, hogy védőöltözetben, vakcinát tartalmazó fecskendővel kell az épületbe hatolnia, és megfertőznie egy rovar. A katona alig hallotta a szavakat. Elveszett Abby szemeiben.

Senki nem aludt jól. Reggel felkelt a nap, szomszéd faluból kakaskukorékolást hozott a szél és frissen sült cipó illatát. Abby és Jörg elvonultak a laborba. Vakcinabeadás, beöltözés. Mielőtt kimentek a laborból, mélyen egymás szemébe néztek. Szerették volna, ha minden sikerül. Kiléptek, elindultak a parancsnok felé, ahol már Val és Earl várták őket. A csapat, akik rést vágnak az ajtón, már felkészültek, és védőöltözetben álltak. A kis csapat Hanssal együtt a parancsnoki sátorból monitoron követte az eseményeket. Láták, amint a brigád vágni kezd. Abban a pillanatban, ahogy a vaslemez kikerült a helyéről, a tizedesnek szinte be kellett ugrania a résen. A vaslemezt nyomban visszahelyezték a helyére. Egy bogár sem jutott ki. Jörg körülnézett; a fal szinte hullámzott a sok izeltlábútól. A berendezések körvonalait nem tudta kivenni, mindent elleptek. Így gondolta, hogy pár lépést megy előre, s ott keres egy vírugszadát. Ám megbotlott, s esés közben az egyik berendezés kiszakította öltözetét. Az esés lendületét nem tudta visszafogni. Szinte abban a pillanatban érezte az égető érzést, ami a szakadásnál áradt be a ruhájába. Lenézett, és bogarak százai tódultak be ruhája hasítékán. Érezte, innen nincs kiút. Olyan gyorsan történt az egész, hogy tudta, egy bogárba sem tudja befecskendezni a vakcinát.

Utolsó gondolata Abby volt. Kintről a parancsnoki sátorból látták, hogy baj van. A kamera képe függőlegesből vízszintesre váltott. Abigail elfordult. Először sétálva, majd szaladva ment a labor felé.

Látták, hogy a vírus hatásos: amint a bogarak elkapták, elkezdtek egymást felalni. Ez egy önpusztító folyamat: az utolsó szál megesszik egymást. A számukból ítélve ez pár óra, de akár pár nap is lehet.

Két nap elteltével a teremben lecsendesedtek a rovarok. Felnyitották a bejáratot. Az épületbe már védőöltözet nélkül is

be lehet jutni. Elszállították a tizedes földi maradványait. Amíg dolgoztak, csak úgy recsegett a sok bogár teteme, mint lábak alatt a száraz faágak az erdőben. Így, hogy nem voltak már rovarok, láthatóvá vált a nációk jelképe a falon. Egyértelmű volt, hogy ez az ő művük.

A katonaság visszavonulót fúj. Elpakolták dolgaikat, gépeiket, és elvonultak a terepről. Az egyetlen jármű a kis csapat dzsipje. Pár óra múlva újabb járművek csatlakoztak. Klaus emberei voltak, a rendőrség. Át fogják kutatni a terepet holttestet keresve, hisz most már biztonságotan átfésülhető az erdő.

A német rendőrség nagyjából 40 ember maradványaira lelt. Nem hiába hívták a helyiek Csonterdőnek ezt a helyet.

A kis csapat visszament a városba, szálláshelyükre. Nem pakoltak össze; nem mentek el. Még várt rájuk egy feladat, egy szomorú feladat. Jörg tizedes temetése.

Másnap, mikor vége lett a szertartásnak a temetőben, és a gyászoló résztvevők elmentek, csak hárman maradtak ott. Abby a sír lábánál, Val és Earl távolabb tőle. Mindkettőjüknek ugyanaz járt a fejében. A II. világháború akkor ért véget, Jörg tizedes halálával.

SZALMA KANAPRIYA: NYÁRI GYEREKEK A BALATON- PARTON

– Ezzel most mi a lópikulát fogunk kezdeni? – kérdezte a Dohányos.

– Nem tom, apuskám, de az is biztos, hogy nagy slamasztikában vagytok – vonaglott az égig Pista szemöldöke.

Így méregettük csurom vizesen a lábunk előtt heverő cserépdarabokat, amik egy antik régiség maradványai voltak. Ezzel eddig nem sok gond volt, amiért viszont igazán gyászos volt a hangulat, az a cserép tartalmának rovására írható. Ugyanis az nem volt meg, már pedig fontos volna, mert az lehetett volna a szabadulásunk kulcsa.

No de, hogy az előzményekről is szót ejtsünk, minden egy fél pár zoknival kezdődött. Még az iskola idejében nagy botrány tört ki az évfolyamban egy ellopott aranyfülbevaló miatt, aminek a meglovasítását a nyakunkba varrták azzal az ürüggyel, hogy a Dohányosnak csak fél pár zoknija van. Ami arra enged következtetni, hogy szegény családból származik, és kellett a pénz, ezért ellopta és eladta a fülbevalót. Részben jogosan gyanúsított-

ták meg, mert sok hasonló ügyben volt ez idáig része. Mi, a többi négy személy pedig a cinkostársának lettünk titulálva, így kerültünk ide, a Balatonra. Kényszer munkára ítélték minket egy nyári táborban, ami még kellemesnek is hatott volna, ha nem a parkettát kellene súrolnunk.

Ejnye, még be sem mutatkoztam. Zöld Norbert vagyok, nektek csak Botos. Ezt a gúnynevet a mindig magamnál hordott fókusnyérlől kaptam. Jogosan tehetnétek fel a kérdést, miért csak a nyelét tartom magamnál. A válaszom pedig a következő. Mert nincs pénzem sétabottra, ezért megteszi a fókusnyél is, amitől diplomatikussabbnak nézek ki. Nincs ebben semmi kivetnivaló, hogy az ember már fiatalon komolyan tekint a világra. Nincs igazam? Még jó, hogy igazam van. Akkor is igazam van, mikor épp nincs.

Amikor már egy ideje dolgoztunk rab-szolgaként, egyre többször vetettük fel a szökés ötletét.

– Ez így nem mehet tovább, öregem, ez teljesen embertelen – súrolta a tényérját a Dohányos félig szítt cigarettával a szájában. Valamilyen úton-módon a kölyök tizenöt éves letére úgy köhög a bagótól, mint egy nyolcvanéves láncdohányos.

– De ha legalább kompromisszumot köthettünk volna, de nem vesznek ember-számba, amíg nincs választójogunk. Gyalázat! – méltatlankodtam.

– Lesz ez még rosszabb is – motyogta borúlátóan Harcsa. Harcsa volt az a személy, akinek már tizenegy éves kora óta olyan rőt bajsa volt, mint egy igazi parasztnak. De a legfontosabb tényező, hogy a kapott gúnyneve ellenére nem tud úszni.

Míg a mi kezeink alatt a szivacs dolgozott, addig a Király megint valami rosszban sántikált. Már a rabságunk első napjában kijelenthettük, amikor a toalettet kellett kipucolni, hogy mi itt nem maradunk. Az eredeti tervünk az volt, hogy várunk egy hetet, hogy eldőljön a dolog, dőlt is, majd nem maga alá temetted, mint a temérdek tennivaló, amit ránk sóztak.

Amikor már tényleg gyanús volt a Király távolléte, elindultam a felkutatására. (Királyról tudni illik, hogy minden buliban ludas, de őt valamilyen csoda folytán sosem kapják el, és reméljük, hogy ezek után is így lesz, mert ő a főbb beszerzőnk az édességek terén.)

Olyan negyedórányi keresés után megtaláltam a Balaton partján, egy gyanúsán kinéző személy társaságában, aki semmiképpen nem cukorárús lehetett. Mint mindig, akkor is igazam volt. Megvártam, hogy lezáruljon a kettőjük közti konzultáció, akkor mentem csak oda a Királyhoz, aki egy bontatlan borítékot szo-

rongatott a kezében görcsösen. Ránéztem a kezére, majd az arcán ülő elégedett mosolyon akadt meg a tekintetem.

– Na, mi van, öregapám, minek örülsz ennyire?

– Majd az este elmondom, amikor mindannyian ott vagyunk – az elégedettsége inkább már örülségbe fordult át tekintetében. Egyre jobban vártam az estét, már csak azért is, mert akkor hagytak egy pár órára pihenni. Addig is akadt még dolgunk, ezért visszanyargaltunk a konyhába. Magunkhoz vettük a nekünk szánt felmosókat, és nekiláttunk a munkának. Egy ideig csöndben tettük a dolgunk, majd a Dohányos hirtelen a fejéhez kapott, és a táskájában kezdett kutatni. Halkabb szitkozódások és vagdalkozások közepette előhúzott egy apró hordozható rádiót, amit ő maga és a bátyja raktak össze, ki tudja, miből.

– Egyem a szíved, hát ha ez hamarabb jut eszedbe! – ujjongott a Király.

– Nyugalom, csendet a mesternek! – csitította a többieket a Dohányos, amíg beállította az antennát.

Halkan recsegni kezdett, majd megszólalt a maga rekedtes hangján egy jazz szám, mi meg rögtön ropni kezdtük a felmosókkal, mintha azok finom kisasszonyok lettek volna. Forogtunk, pörögünk az ütemre, hangosan zengtük a szöveget, még a Harcsa és a Veréb is táncolt, akik eddig alig szólaltak meg. Úgy járt a lábunk, mint akit rablók kergetnek. A refrénnél Király felpattant az asztalra, és az eddigi táncpartneréül szolgáló seprű most a mikrofon szerepébe került. Énekelt torka szakadtából, és közben összejárkálta a frissen törölt asztalt. Majd eldobta a seprűt, és asztalról asztalra ugrálva játszotta az esztét.

Mikorra elvégeztük a napi teendőinket, már hullafáradt, nyakig mocskos, de legfőképp kíváncsi voltam. Várakozásomat siker koronázta. Este volt, a kabinunkban, az ágyainkon hevertünk, és javában pihegtünk.

– Valaki tud hamisítani? – kérdezte a Király, miközben a táskájában kotorászott, és előkapta azt a bizonyos borítékot.

– Attól függ, mit? Csekket? Vagy bizonylatot? – szólalt meg komolyan Veréb. A kölyök egy igazi zseni, de nem a felvágósabb fajtaból.

– Vonatjegyet – emelte magasba a boríték tartalmát, és drámaian meglibbentette.

– Hova akarsz most utazni, öcsém? – fújta ki a füstöt a Dohányos.

– Ezzel szökünk meg te, birka – rótt meg Király.

– Micsoda, ki a birka? Na jól van, később ezt még megkapod. De most mondd csak, hogy akarsz te megszökni?

– Öt nap múlva indul a vonatunk a túlpart-ról, odaútra kapunk egy csónakot, amivel átevezünk. De mindenekelőtt meghamisítjuk a jegyet.

– És én mit tehetek? – kérdezte Veréb.

– A dátumot kell átírni a jegyen, de ne leheszen észre venni.

– Ez a hamisítás lényege – dűnyögte Harcsa, amiért pár szúrós tekintetet kapott.

– Szóóóval, volnál oly kedves és ideadná a jegyeket, mert egy kissé hosszadalmas folyamatnak nézek elébe, ezért szeretnék minél hamarabb belekezdeni.

– Tényleg, bocss. Tessék – nyomta a kezébe a borítékot, az meg elsietett vele, majd egy kisebb táskával jött vissza, de mihelyst elvett az asztalról egy tollat, újra elviharzott. – Erről ennyit... Mehetünk aludni? – nyafogott a Dohányos, de meg sem várta a válaszukat, mert rögtönk húzta is a lóbórt.

Reggel a legszebb dallam ébresztett bennünket, Veréb volt az, ahogy azt kiabálta: Hallelujah! Ez volt az első és utolsó szava, és bedőlt az ágyba, mint részeg az árokba. Eközben mi, mint a vadállatok, szaladtunk megnézni az éjszaka szüleményeit. A kis cetliken nem láttunk változást, ami határozottan jó jel. Rögtön el is rejtettük a vendégház előszobájának egyik antik vázájában, annak reményében, hogy ott úgysem keresik.

– Elsőnek reggel tizenegy óra tájt, mikor épp szünetünk van, akkor lépünk le. A csónak az öreg, zöld nyaraló mögött vár ránk. Bepattanunk, és irány a túlpart, majd ott egy sofőr fog várni, aki kivisz az állomásra, és onnan már egyenest hazamegyünk – kis szünetet tartott, míg levegőt vett – Van kérdés?

– Nekem volna. Nem lesz kicsit feltűnő, hogy eltűntünk? Vagy nem fognak keresni minket? – kérdezte a Dohányos.

– Kedves, egyszerű agyú barátom – keztem bele – a ránk rótt időtartamot letöltöttük, igaz? Hivatalosan még egy hónapig kéne itt lennünk, de a feladatunk teljesítettük, meg különben is, nincs mit vesztenünk.

– Ebben, látod, igazad van – helyeselt a Király.

– Akkor felőlem uccu néki! – mondta kissé primitíven a Dohányos.

– Bukta az egész... – siránkozott Harcsa, de senki sem figyelt rá. Nem is értettem miért szív egy levegőt velünk, csak rontja a harci szellemet és a lelkesedést.

Bár napok óta bennem is motoszkált néhány kérdés: Mi van, ha nem sikerül? Sikerülnie kell! Teljesen lehetetlen, úgys lebukunk. Vajon, ha hazaérek, anyámnak marad-e felém annyi bizalma ezek után, hogy továbbra is készít nekem palacsintát?

A pár munkával töltött óra éveknél hatott a köztünk lévő feszültségtől, amitől csak úgy izzott a levegő. Majd megszólalt az óra, mi meg katonásan indultunk utunkra, ami a partra vitt bennünket. Egyikőnk sem szólt egy szót se, talán azért, mert azt hittük, így kevésbé vagyunk feltűnőek. Mindenesetre beültünk a csónakba, de valaki megtörte a csendet. Pista volt az, az egyik táborozó.

– Hova-hova, uraim? – tudalékoskodott.
– Pecázni, jössz te is? – válaszolt frappánsan a Dohányos.
– Inkább kihagynám, kösz. – valami kisebb hatásszünet következett be, aztán felháborodottan ránk rivallt. – Szökni akartok, ugye?
– És ha igen? – kötekedett a Király.
– Inkább haladjunk – morgolódtott a Harcsa.
– Nem megy innen senki sehoval! – sipítózt a már-már hisztérikusan Pista.
– Oh, dehogynem – kacsintott Dohányos, és ezzel a lendülettel vízre bocsátottuk a csónakot, majd sorjában beültünk. A Pista meg csak ott állt a parton vörösén izzó fejével. Evezni kezdtünk, én viszont kissé teátrálisan integettem felé, ő meg hirtelen sarkon fordult és elviharzott. Vállat vontunk, és eveztünk tovább.
– Eddig elég könnyen ment – mondta megkönnyebbülten a Dohányos.
– Azért ne igyál előre a medve bőrére – sutyorogta Harcsa.

Visszapillantottam utoljára a partra, és láttam, hogy visszatért Pista, méghozzá valamiféle cetliket lebegtetve.

– Odasüsetek! – hívtam fel rá a többiek figyelmét – Mit akar ez még?
– A jó ég sem tudja, na húzd azt a lapátot! – rendezte le a Király.

Pista a parton kiáltásra nyitotta a száját, amin ezután hang is jött ki. Ezek nem hiányoznak? Márpedig így leszállítanak a vonatról – ordította a partról.

A csónakban ülő társaimmal egymásra meredtünk, és egy néma eszmecsere után úgy döntöttünk, hogy elkapjuk a grabancát. Egyszerre ugrottunk a vízbe... valamiért most az tűnt a leggyorsabb útvonalnak. Elég gyorsan ki is értünk, de mire kitéttük a lábunkat a partra, Pista futni kezdett.

– Az anyád mindenit – szitkozódott Veréb. Még így, csurom vizesen és fáradtan is utolértük, a Dohányos elkapta az ingujját és a földre terítette, majd kicibálta a kezéből a gyűrött fecniket.

– Ez újságpapír – akadt el a szava.
– Te most szívatsz – lépett oda a Király is.
– Nem én biza’ – és tényleg nem, nem a vonatjegyek voltak nála, csak újságpapírdarabok.
– De akkor hol van az igazi? – kérdezte a Veréb.

Mintha isteni sugallat hajtott volna minket, egyszerre pattantunk fel és szaladtunk a vendégházhoz. Pista is jött velünk. Mikor beértünk a házba, olyan nagyon siettünk, hogy a jegyek eredeti rejtekhelyeül szolgáló vázát is levertük. Lelassult az idő, és aztán darabokra hullott, ahogy a váza is, de a jegyek nem voltak a szilánkok között.

– Hol vannak a jegyek? – kente fel a falra Dohányos a Pistát.

– Nem, nem tudom – felelte elszorult torokkal.

– És honnan tudtad, hogy meg akarunk szökni? – faggatta Veréb.

– Tegnap este hallgatóztam – Dohányos eleresztette, a földön landolt.

– Különben is, hol van Harcsa? Már kezdem hiányolni az örökös pesszimizmusát – tudakolta Király.

– Ez bizony egy jó kérdés – mondta Veréb. Pár percnyi néma tanakodás után nyikorgva nyílt a nappali ajtaja, amin a táborvezető lépett be, kezében a Harcsa fülével, persze magával Harcsával együtt.

– Már kerestük magukat – mondta a vezető.

– Hát te hun’ voltál? – torkolta le Dohányos a Harcsát.

– Tudod, én a csónakban maradtam, mert nem tudok úszni.

– Ha nem zavarok, – folytatta a táborvezető – tudnak valamit ezekről a jegyekről? – lebegtette meg a fecniket az orruk előtt.

– Van erre magyarázatuk? – kérdezte a táborvezető.

– Sajnáljuk, de kifogytunk a válaszlehetőségekből – mondtam megadóan.

Szóval így történt, hogy az egész nyaramat fizetség nélkül ledolgoztam azon a parton, ahová minden más diák vágyik. Egy dolog miatt viszont megbocsájtottam az Úristennek. Hazatérésem után első dolgom az volt, hogy megettem egy tucát palacsintát.

**ÚJ TERMÉKEKKEL VÁR
A PIARISTA AJÁNDÉKBOLT
VÁLLALD A KÖZÖSSÉGET**

LÁTOGASS EL A BOLT.PIARISTA.HU OLDALRA ÉS CSATLAKOZZ
A PIARISTA AJÁNDÉKBOLT FACEBOOK OLDALÁHOZ!

KÖNYV
KITŰZŐ
PÓLÓK
NYAKKENDŐTŰ
BÖGRE

Hasta la vista, baby!

**A NYÁRI SZÜNET TÚL RÖVID AHHOZ,
HOGY ÁTLAGOS LEGYEN!**

k é p e s l a p

